

окржи. Тогавашното наше Българско Княжество бѣше на възраст осемъ години, т. е. едва бѣха се изминали 8 години, откакъ рускитѣ войски си бѣха заминали следъ освобождението. Макаръ и малко княжество да бѣхме, а Сърбия кралство, но патриотическото въодушевление бѣше голѣмо. Понеже редовната ни войска бѣше малко, а отечеството въ опасностъ, за подкрепа на войската и попълването ѝ незабавно се формираха доброволчески чети или дружини отъ ученици, чиновници и отъ други професии лица и то безъ да бъдатъ принуждавани отъ властѣта и безъ да подлежатъ на повикване подъ военнитѣ знаменн споредъ закона. Чиновницитѣ си дадоха оставкитѣ и станаха доброволци. Никой не мислѣше отъ тѣхъ за заплати и за медицински комисии. Сърбитѣ бѣха навлѣзли до Видинскитѣ стени, въ Кюстендилско, Трънъ, Брезникъ и до Сливница. Видинъ бѣ обсаденъ, но се защищаваше юнашки. Нашитѣ военни сили бѣха на турската граница, но я оставиха и набързо се всредоточиха при село *Сливница*, гдето дадоха главното си сражение, победиха сърбитѣ, прогониха ги изъ нашата земя, превзеха Пиротъ и продължиха гонитбата до Бѣла Паланка. Ако не бѣше дошелъ австрийския пълномощникъ *Кевенхюлеръ* въ Пиротъ да иска прекратяване на войната, нашитѣ войски щѣха да влѣзатъ въ Нишъ. Българското малко княжество прие предложението за миръ и той се сключи, безъ да ни се даде Пиротъ и Нишъ, защото бѣше невъзможно да се биемъ съ толкова голѣма империя, каквато бѣше австрийската съ 50 милиона жители.

А презъ времето на Балканската война (1912—1913), за която имавме сключенъ договоръ съ сърбитѣ и гърцитѣ, като наши съюзници, да изгонимъ турцитѣ отъ Европа и да освободимъ и съединимъ нашитѣ българи въ Македония и Бѣломорска Тракия къмъ България, нашитѣ съюзници се споразумѣха тайно да потѣпчатъ договора и го потѣпкаха, като се на-